

Arrest

nr. 316 878 van 19 november 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. PIROT
Mechelsesteenweg 64/101
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 november 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE WESER, die *loco* advocaat S. PIROT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 20 augustus 2024 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in, in België. Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat zijn vingerafdrukken in Frankrijk op 11 april 2023 werden genomen vanwege het indienen van een VIB. Op 9 september 2024 stemden de Franse autoriteiten in met verzoekers terugname conform artikel 18(1) d van de Dublin III-Verordening. Op 11 september 2024 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Tegen voormelde beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij

arrest nr. 315 001 van 4 oktober 2024 de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging heeft verworpen. Verzoeker wordt gerepatrieerd naar Frankrijk op 7 oktober 2024.

Verzoeker dient op 10 oktober 2024 wederom een VIB in, in België. Vingerafdrukken onderzoek toont aan dat verzoeker reeds een VIB heeft ingediend in Oostenrijk op 24 september 2022, in Frankrijk op 11 april 2023 en in België op 7 oktober 2022 en 20 augustus 2024. Op 28 oktober 2024 stemmen de Franse autoriteiten in met verzoekers terugname conform artikel 18 (1) d van de Dublin-III-Verordening.

Op 4 november 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan verzoeker ter kennis gebracht op 5 november 2024. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

*naam: O.
voornaam: A.
geboortedatum: 01.01.1991
geboorteplaats: Kabul
nationaliteit: Afghanistan*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer O. A., verder de betrokkene genoemd, die verklaart staatsburger van Afghanistan te zijn, diende op 10.10.2024 een verzoek om internationale bescherming in België in. Hij verklaarde bij de registratie nergens eerder vingerafdrukken te hebben gegeven en nergens eerder een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. Bij zijn registratie legde de betrokkene geen reis- of identiteitsdocumenten voor.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening (EU) nr. 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene eerder verzoeken om internationale bescherming indiende in Oostenrijk op 24.09.2022, in Frankrijk op 11.04.2023 en in België op 07.10.2022 en 20.08.2024.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 15.10.2024. Hij verklaarde sinds hij ongeveer 19 jaar oud was wettelijk gehuwd te zijn met O. H.. Zij is ongeveer 32 jaar oud en werd geboren in Baghram, Afghanistan. Ze verblijft momenteel in Charbagh. De betrokkene verklaarde 4 kinderen te hebben die in Charbagh verblijven: O. B. (een zoon, 10 jaar oud, geboren in Oryakhel), O. F. (een zoon, 8 jaar oud, geboren in Oryakhel), O. O. (een zoon, 6 jaar oud, geboren in Oryakhel) en O. H. (een dochter, 4 jaar oud, geboren in Oryakhel). De betrokkene verklaarde geen gezins- of familieleden te hebben die in België of een andere lidstaat verblijven. Tijdens het persoonlijk onderhoud legde de betrokkene geen originele reis- of identiteitsdocumenten voor. Hij verklaarde dat zijn originele taskara nog in zijn dorp ligt. De betrokkene verklaarde België 6 of 7 dagen geleden te hebben verlaten en per vliegtuig – in navolging van de Dublinverordening – gerepatrieerd naar Frankrijk, waar hij 6 dagen verbleef. Daarna reisde hij per trein naar België, waar hij arriveerde de dag van zijn asielaanvraag – 10.10.2024.

Op 16.10.2024 verstuurden onze diensten een terugnameverzoek naar de Franse instanties. Zij stemden op 28.10.2024 in met ons verzoek conform artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013. Zij vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Nice – Côte d’Azur.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van

Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v.7 Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Franse instanties stemden op 28.10.2024 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Franse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken ook dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Frankrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Franse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We zijn er ons van bewust dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Frankrijk staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM, en dat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Franse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Middels het akkoord van 28.10.2024 hebben de Franse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Frankrijk. De betrokkene zal na overdracht in Frankrijk een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Zolang er geen uitspraak is in dit tweede verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Franse grondgebied.

Frankrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene verklaarde dat zijn familie hem heeft verteld dat België respect heeft voor migranten. Verder uitte de betrokkene verzet tegen een overdracht aan Frankrijk. Hij stelde dat hij goed werd behandeld, maar dat hij niet wilt terugkeren omdat Frankrijk zijn aanvraag heeft geweigerd en ze hem geen documenten hebben gegeven.

Betreffende de verklaring dat zijn familie hem vertelde dat België respect heeft voor migranten, benadrukken we dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. We wijzen er in dit verband nogmaals op dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Betreffende de verklaring dat hij goed werd behandeld, maar geweigerd werd en geen documenten kreeg, benadrukken we dat het indienen van een asielverzoek niet automatische impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Noorse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, Véronique Planès-Boissac e.a. , "Asylum Information Database - Country Report France". De laatste update was op 24.05.2024 en werd geschreven door Laurent Delbos en Sébastien Charre. Het wordt hierna AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>. Een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier.

In het AIDA-rapport wordt gesteld dat de verzoeken van personen die in het kader van de Dublin-verordening worden overgedragen aan Frankrijk op dezelfde manier worden behandeld als andere verzoeken om internationale bescherming (AIDA-rapport p. 74: "Applications of persons returned to France under the Dublin III Regulation are treated in the same way as any other asylum applications.").

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen wel als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs en Lyon zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (AIDA-rapport p. 74). Hieromtrent merken we op dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Nice – Côte d'Azur. De betrokkene wordt gevraagd zich aan te bieden bij préfecture des Alpes Maritimes. Hieruit besluiten we dat de betrokkene dan ook geen verre verplaatsing naar het verantwoordelijke departement dient te ondernemen.

Frankrijk kent verschillende soorten opvangstructuren: Accommodation centres for all asylum seekers (CADA), Emergency accommodation for all asylum seekers (HUDA) en Reception and administrative situation examination centres (CAES). Personen die via een Dublinprocedure worden overgedragen aan Frankrijk worden behandeld als 'gewone' verzoekers om internationale bescherming en kunnen aldus genieten van dezelfde opvangmogelijkheden met als enige uitzondering dat zij geen toegang hebben tot de CADA-centra (AIDA-rapport p. 122). Dit wil natuurlijk niet zeggen dat er geen problemen opduiken in het opvangsysteem van Frankrijk.

Ondanks de toename van de opvangcapaciteit en de creatie van nieuwe soorten opvangcentra blijft het in sommige regio's moeilijk om iedere verzoeker om internationale bescherming van opvang te voorzien en belanden ook verzoekers die recht hebben op opvang soms op straat (AIDA-rapport p. 123).

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren. We zijn echter van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen – die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen – systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van

internationale bescherming en de opvangstructuren, of dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten.

Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers betekent niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen desbetreffend op te merken dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Franse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker om internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Franse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties.

De betrokkene verklaarde maagproblemen te hebben. Hij wordt daarvoor niet opgevolgd door een arts in België en heeft hieromtrent geen medische documenten. Het AIDA-rapport over Frankrijk meldt dat asielzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de universele ziekteverzekering (PUMA), dit geldt ook voor personen die via een Dublin-procedure worden overgedragen aan Frankrijk. De gezondheidszorg is in de meeste Franse regio's goed toegankelijk. Sinds 2019 werd er echter een wachtperiode ingesteld voor verzoekers, sinds 2020 moet een verzoeker tenminste 3 maanden in Frankrijk verblijven alvorens hij of zij toegang krijgt tot de Franse gezondheidszorg. Dit betekent dat de gezondheidszorg in Frankrijk sinds 2020 minder toegankelijk is voor verzoekers die hierdoor vaak langer wachten om een dokter te consulteren, daarnaast maakt dit het moeilijker om snel bepaalde kwetsbaarheden te kunnen identificeren. De Franse wetgeving heeft geen specifieke voorzieningen voor psychologische hulp voor verzoekers. In theorie kunnen verzoekers via het PUMA-systeem genieten van psychiatrische of psychologische begeleiding maar ze worden vaak geweigerd door zorgverstrekkers omwille van de bestaande taalbarrières. Slachtoffers van marteling en getraumatiseerde verzoekers kunnen ook via bepaalde NGO's begeleiding krijgen, maar deze begeleiding is slechts op een beperkt aantal plaatsen beschikbaar (AIDA-rapport p. 131 – 133). Hoewel het rapport melding maakt van bepaalde obstakels in de toegang tot gezondheidszorg in Frankrijk leidt dit geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Franse autoriteiten worden tenminste 10 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Franse autoriteiten."

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughervingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughervingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, §1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."*

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er

zijn geen gegevens die dit dringend karakter onderuit halen. Integendeel, verzoekers overdracht aan Frankrijk is voorzien voor 20 november 2024. Het dringend karakter van de vordering wordt door verweerder in zijn nota ook niet betwist. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

2.3. De ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het, gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en *a fortiori* tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

2.3.2. In een enig middel werpt verzoeker het volgende op:

“Door middel van huidig verzoekschrift vraagt verzoeker dat de beslissing van verwerende partij van 4 november 2024 wordt hervormd door Uw Raad en dat U aan hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus verleent. Door middel van huidig verzoekschrift vraagt verzoeker eveneens dat de uitvoering van de beslissing van verwerende partij tot verwijdering van het grondgebied geschorst zou worden lopende de procedure voor Uw Raad.

In de procedure in volle rechtsmacht onderwerpt Uw Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek en spreekt zich uit over de behoefte aan internationale bescherming.

Aan verzoeker moet het statuut van vluchteling of van subsidiair beschermde verleend worden in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. België is daarvoor wel bevoegd.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de beslissing van verwerende partij op basis van een schending van de materiële motiveringsplicht en verzoekt hij Uw Raad de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden voor een nieuwe beoordeling en beslissing, desgevallend na aanvullend onderzoek.

1) Verwerende partij miskent het gevaar bij terugzending naar Frankrijk

De verwerende partij stelt dat het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker moet worden afgewezen nu niet wordt aangetoond dat verzoeker een reële vrees zou kunnen koesteren bij terugkeer naar Frankrijk.

Verwerende partij miskent het inherente risico gerelateerd aan een terugkeer naar Frankrijk. Frankrijk oordeelde immers dat verzoeker zou dienen terug te keren naar Afghanistan. Daarmee miskent de Franse overheid de realiteit van het gevaar voor het leven van verzoeker bij een dergelijke verplichte terugkeer. Overigens is niet duidelijk in welke fase van de procedure verzoeker zich in Frankrijk bevindt.

In de mate dat de procedurele mogelijkheden voor verzoeker beperkt zouden zijn, bestaat de mogelijkheid van onmiddellijke uitwijzing naar Afghanistan. Minstens houdt dit een inherent risico in op levensgevaar nu de situatie in Afghanistan voor verzoeker onleefbaar is en Frankrijk verzoeker rechtstreeks zou uitwijzen naar het land in kwestie.

Bovendien gaf verzoeker aan tijdens zijn verhoor dat hij menselijk behandeld wil worden en zijn rechten gerespecteerd wil zien. Dit getuigt van het feit dat verzoeker in Frankrijk geen dergelijke behandeling genoot alsook dat hij in Afghanistan onmenselijk behandeld zou worden. Overigens erkent verwerende partij dit ook. Zij stelt namelijk uitdrukkelijk dat er een probleem is met de capaciteit in opvangcentra en dat sommige aanvragers op straat belanden. Een terugkeer bevelen in de huidige winterse omstandigheden, is dan ook een schending van de rechten van verzoeker die als grond dienen voor de vernietiging van de Bestreden Beslissing.

2) Gebrekkige motivering van de vrees tot onderduiking

De Bestreden Beslissing stelt dat een vrees zou bestaan in hoofde van verzoeker dat deze zou onderduiken en zich zou onttrekken aan de autoriteiten.

Uit geen enkel aangehaald element blijkt dat deze vrees gegrond zou zijn. Integendeel, verzoeker is telkens transparant geweest over zijn verplaatsingen op het Europese grondgebied. Voorts hield hij zich beschikbaar voor verhoor en het verdere verloop van de procedure.”

2.3.3. Waar verzoeker de “*omvorming*” vraagt van de bestreden beslissing en de Raad verzoekt om hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, alsook om een behandeling in volle rechtsmacht verzoekt, dient de Raad het volgende op te merken:

De bevoegdheidstoewijzing van de Raad in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet is van tweeërlei aard : - op grond van paragraaf 1 van artikel 39/2 treedt de Raad op wanneer hij, in zaken van asiel en subsidiaire bescherming, uitspraak doet over de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris-generaal; het betreft de bevoegdheid die voorheen, in asielzaken, aan de Vaste Beroepscommissie was toegewezen;

- op grond van paragraaf 2 van dat artikel treedt de Raad op als annulatierechter, wanneer hij uitspraak doet over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht; het betreft de bevoegdheid die voorheen aan de Raad van State was toegewezen.

Wanneer de Raad op grond van artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet optreedt, zoals *in casu*, beschikt hij over een soortgelijke vernietigings- en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had. In dat geval treedt de Raad niet op met volle rechtsmacht maar als annulatierechter.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen maar houdt de Raad een wettigheidstoezicht. De Raad onderzoekt of de betrokken overheid bij de beoordeling uitgegaan is van de juiste feiten, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Ter zake merkt de Raad op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds werd gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *prima facie* beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (Parl.St., Kamer, 2005- 2006, nr. 2479/001, 323). Verzoeker brengt geen gegeven aan om dit standpunt te weerleggen.

Tevens heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (B.S. 7 juni 2008) in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en over deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikken, gesteld in zijn overweging B.16.3.: “*De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State : indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, 7 november 2000, § 58). Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen.*

De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/82, §2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”

Bijgevolg is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er door de wet mee belast om ondermeer als annulatierechter na te gaan of de individuele beslissingen genomen met toepassing van de beroepen die worden ingesteld met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet werden genomen met overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. De wetgever heeft uitdrukkelijk uitgesloten dat de Raad een ruimere toetsing zou doorvoeren (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad, Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 51/2479-011, 40.). Een behandeling in volle rechtsmacht van huidig beroep is wettelijk niet toegestaan.

Daarenboven wordt in overweging B.16.3. van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 27 mei 2008 gesteld dat de omstandigheid dat de Raad niet met volle rechtsmacht maar als annulatierechter uitspraak doet wanneer hij op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt, de rechtzoekenden

in die procedure niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft. Evenmin toont verzoeker in concreto aan dat het annulatieberoep voor de Raad –zoals omschreven in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet– geen voldoende waarborgen zou bieden ter vrijwaring van haar rechten.

Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de onderhavige procedure kadert binnen de annulatiebevoegdheid van de Raad en niet in volle rechtsmacht. Waar verzoeker aldus vraagt om hem het statuut van vluchteling of van subsidiaire bescherming te verlenen in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het middel onontvankelijk.

Waar verzoeker stelt dat België bevoegd is voor de behandeling van zijn asielaanvraag, kan hij niet worden gevolgd. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18 (1)d van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker die aan de Franse autoriteiten toekomt, nu dactyloscopisch onderzoek aantoonde dat de vingerafdrukken van verzoeker op 11 april 2023 werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming, de Franse instanties het aan hen gerichte terugnameverzoek hebben aanvaard en verzoeker niet bewees dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de door verzoeker tijdens zijn Dublinverhoor op 15 oktober 2024 aangevoerde elementen en de aangevoerde medische toestand van verzoeker.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek. (...) § 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden. (...)”

Artikel 18.1, d) van de Verordening 604/2013/EU luidt op zijn beurt als volgt:

“Verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat

1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...)

d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen. (...)”

Verzoeker betwist niet dat Frankrijk de verantwoordelijke lidstaat is op basis van de geciteerde bepalingen.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waarbij hij stelt dat het niet duidelijk is in welke fase van de asielprocedure hij zich in Frankrijk bevindt. In de bestreden beslissing kan immers worden gelezen dat de Franse instanties instemden met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18 (1) d van de Dublin III-verordening, hetgeen betekent dat verzoekers verzoek om internationale bescherming in Frankrijk reeds het voorwerp is van een (finale)afwijzing. Dat bijgevolg de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming door de Franse instanties al werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden. In dat verband benadrukt verweerder in de bestreden beslissing tevens *“dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.”* En verder stelt verweerder dat middels het terugname akkoord de Franse instanties te kennen hebben gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, waardoor er geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Frankrijk. Verzoeker zal bijgevolg na overdracht in Frankrijk een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Zolang er geen uitspraak is in dit volgende verzoek kan verzoeker niet worden verwijderd van het Franse grondgebied.

Verzoeker vreest dat hij in Frankrijk het voorwerp zal zijn van een uitwijzingsbevel en hij gerepatriëerd zal worden naar Afghanistan. Met dit betoog kan verzoeker de motivering in de bestreden akte niet aan het wankelen brengen: *“Middels het akkoord van 28.10.2024 hebben de Franse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit*

geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Frankrijk. De betrokkene zal na overdracht in Frankrijk een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Zolang er geen uitspraak is in dit tweede verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Franse grondgebied. Frankrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.(...) In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Claire Salignat, Véronique Planès-Boissac e.a. , “Asylum Information Database - Country Report France”. De laatste update was op 24.05.2024 en werd geschreven door Laurent Delbos en Sébastien Charre. Het wordt hierna AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>. Een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier. In het AIDA-rapport wordt gesteld dat de verzoeken van personen die in het kader van de Dublin-verordening worden overgedragen aan Frankrijk op dezelfde manier worden behandeld als andere verzoeken om internationale bescherming (AIDA-rapport p. 74: “Applications of persons returned to France under the Dublin III Regulation are treated in the same way as any other asylum applications.”).

Verzoeker betoogt verder dat hij geen opvang zal krijgen en op straat zal belanden en dit terwijl de winter in aantocht is.

Voor wat betreft de opvang, leest de Raad in de bestreden akte : “In het AIDA-rapport wordt gesteld dat de verzoeken van personen die in het kader van de Dublin-verordening worden overgedragen aan Frankrijk op dezelfde manier worden behandeld als andere verzoeken om internationale bescherming (AIDA-rapport p. 74: “Applications of persons returned to France under the Dublin III Regulation are treated in the same way as any other asylum applications.”).

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen wel als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs en Lyon zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (AIDA-rapport p. 74). Hieromtrent merken we op dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Nice – Côte d’Azur. De betrokkene wordt gevraagd zich aan te bieden bij préfecture des Alpes Maritimes. Hieruit besluiten we dat de betrokkene dan ook geen verre verplaatsing naar het verantwoordelijke departement dient te ondernemen.

Frankrijk kent verschillende soorten opvangstructuren: Accommodation centres for all asylum seekers (CADA), Emergency accommodation for all asylum seekers (HUDA) en Reception and administrative situation examination centres (CAES). Personen die via een Dublinprocedure worden overgedragen aan Frankrijk worden behandeld als ‘gewone’ verzoekers om internationale bescherming en kunnen aldus genieten van dezelfde opvangmogelijkheden met als enige uitzondering dat zij geen toegang hebben tot de CADA-centra (AIDA-rapport p. 122). Dit wil natuurlijk niet zeggen dat er geen problemen opduiken in het opvangsysteem van Frankrijk.

Ondanks de toename van de opvangcapaciteit en de creatie van nieuwe soorten opvangcentra blijft het in sommige regio’s moeilijk om iedere verzoeker om internationale bescherming van opvang te voorzien en belanden ook verzoekers die recht hebben op opvang soms op straat (AIDA-rapport p. 123).

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren. We zijn echter van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen – die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen – systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, of dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten.”

Wat vaststaat is dat volgens het AIDA-rapport het moeilijk kan zijn voor alleenstaande personen om toegang te krijgen tot Franse opvangstructuren. Frankrijk laat evenwel niet systematisch alleenstaande asielzoekers aan hun lot over. Het is niet omdat Frankrijk net zoals een aantal andere landen in Europa waaronder België, worstelt met de opvang van een grote instroom aan asielzoekers, hierdoor keuzes maakten en in eerste instantie voorrang verleent aan de opvang van gezinnen en koppels, waardoor sommige alleenstaande personen mogelijk soms in noodopvang moeten verblijven of soms geen toegang tot opvang hebben, dat besloten moet worden dat Frankrijk systematisch tekort schiet in haar verplichtingen neergelegd in Europese regelgeving die aangehaald wordt in de bestreden akte of dat er sprake is van tekortkomingen die de

bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken zoals bedoeld in het hogervermeld arrest Jawo van het Hof van Justitie. Uit het AIDA-rapport kan niet afgeleid worden, zoals verzoeker stellig poneert, dat hij 'op straat zal belanden'. De Raad voegt er nog aan toe dat verzoeker blijkens zijn Dublin-interview van 15 oktober 2024 op de vraag *"Hebt u redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw verzoek om internationale bescherming (volgens artikel 3,§1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen"*, verklaard heeft *"Ik werd goed behandeld, maar ik wil niet terugkeren omdat Frankrijk mijn aanvraag heeft geweigerd. Ze hebben mij geen documenten gegeven."*

Waar verzoeker verklaarde dat hij niet wenst terug te keren omdat zijn asielaanvraag werd geweigerd en hij geen documenten kreeg, motiveert verweerder terecht *"dat het indienen van een asielverzoek niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Noorse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren."* De Raad voegt aan dit alles wel nog toe dat niet blijkt dat verzoeker niet zelfredzaam zou zijn mocht hij bij terugkeer naar Frankrijk een tijdje geen toegang hebben tot opvangstructuren. Blijkens zijn verklaringen kan verzoeker immers zijn plan trekken: hij is al door heel wat landen gereisd nadat hij Afghanistan verliet en hij is al tweemaal vanuit Frankrijk naar België gekomen met de taxi. De laatste keer is verzoeker naar België gekomen met de trein, wat toch wijst op financiële middelen.

Waar verzoeker kritiek uit op het *"risico op onderduiken"* richt hij zich tot de *"beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats"* die hem eveneens op 5 november 2024 werd betekend. De Raad heeft evenwel geen rechtsmacht om kennis te nemen van de vordering in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk daar ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het middel, in de mate dat het ontvankelijk is, *prima facie* niet ernstig is.

2.4. Er is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

D. D'HONDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

D. D'HONDT

N. MOONEN